

การสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเทียนพรรษา
จังหวัดอุบลราชธานี

The Creation Of A Dance To Stimulate Interest In The Young
Generation Towards Ubonratchathani's Candle Crafts In Lent
Ceremony

วิราณี แ้วนทอง

Wiranee Wanthong

สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Faculty of Fine and Applied Arts Chulalongkorn University

Wiranee.W@ubru.ac.th

Received: March 10, 2022

Revised: April 20, 2022

Accepted: April 22, 2022

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิต มีวัตถุประสงค์เพื่อหารูปแบบการ
แสดง การสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเทียนพรรษาจังหวัด
อุบลราชธานี โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ประกอบด้วย การวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารเชิงวิชาการ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สังเกตและการสัมภาษณ์
ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ เพื่อหารูปแบบในการสร้างสรรค์

ผลการวิจัยพบว่า การสร้างสรรค์งานเป็นการนำปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในงานแห่เทียนเข้าพรรษา
มาสร้างสรรค์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ให้เกิดความตระหนักและภาคภูมิใจในงานประเพณี แสดง
สาระสำคัญถึงเรื่องความศรัทธาในพุทธศาสนา สังคมเกิดความผูกพัน สามัคคี การสืบทอดงานประติมากรรม
รูปเทียน และบุญประเพณี สะท้อนให้เห็นถึงความร่วมมือร่วมใจของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ที่นำเสนอขบวนแห่เทียน
ในรูปแบบการแสดงละครภาพนิ่งตาโบลิวิงต์ ดังองค์ประกอบการแสดงทั้ง 8 ประการ คือ 1) บทการแสดง
ที่เล่าถึงขบวนแห่เทียนในอดีต ปัจจุบัน อนาคต 2) ลีลา ใช้ลีลานาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ท่าทางใน
ชีวิตประจำวัน (3) นักแสดง เป็นกลุ่มอาสาสมัครของกลุ่มคนรุ่นใหม่ 4) การออกแบบเครื่องแต่งกาย
ใช้รูปแบบมินิมอลลิสม์ 5) เสียง ใช้เพลงพื้นบ้านอีสานวงโปงลาง บรรเลงร่วมกับดนตรีสากลสร้างสรรค์
ประกอบบทร้องทำนองหมอลำที่ประพันธ์ขึ้นใหม่ 6) พื้นที่การแสดง จัดแสดงในพื้นที่แบบเปิดที่กลุ่มคนรุ่น
ใหม่เข้าถึงได้โดยง่าย 7) แสง เป็นการใช้องค์ประกอบเพื่อลดทอนรูปแบบการนำเสนอให้เรียบง่ายที่สุด
8) อุปกรณ์การแสดง ใช้แนวคิดมินิมอลลิสม์ ที่เน้นการใช้สัญลักษณ์ ความเรียบง่าย ประหยัด เข้าใจง่าย

คำสำคัญ: การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ กระตุ้นความสนใจคนรุ่นใหม่ เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี

Abstract

This research article is a part of the doctoral thesis. The objective is to find a pattern of a creative dance performance to stimulate the interest of the new generation towards the candle crafts in Lent ceremony in Ubon Ratchathani. Qualitative research and creative research methods were used in this study. The tools used in the research included analysis of data from academic papers, digital media, observations and interviews with experts and those involved in the research. Data were then analyzed to find the pattern in the creation of the performance.

The results showed that the creation of the performance is the use of the phenomenon in the Candle Festival to create the performance in order to stimulate the interest of the new generation to create awareness and pride in the festival. They also showed the essence of faith in Buddhism and the creation of bond, unity, inheritance of candle sculptures, and religious tradition in the society. These reflects the cooperation of the new generation that presents a candle parade in the form of Tableaux vivants as represented in eight elements of the performance. 1) The show talks about the candle parade in the past, present, and future. 2) Post-modern dance styles and daily behaviors are used in the performance. (3) Actors are a group of volunteers of the new generation. 4) Minimalism is used in the costume design. 5) Isan folk songs from the Pong Lang band are played together with creative western music and newly-composed Molam melodies. 6) The performance is showed in an open space that is easily accessible to the new generation. 7) Natural light is used to simplify the presentation style. 8) For the equipment, the concept of minimalism, which emphasizes on the use of symbols, simplicity, economy, and understandability, is applied.

Keywords: the creation of a dance, stimulate the interest of the new generation, Candle Festival of Ubon Ratchathani

บทนำ

จังหวัดอุบลราชธานีเป็นเมืองท่องเที่ยวที่เต็มไปด้วยเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ เช่น ภาพเขียนสีที่ผาแต้ม ณ บริเวณหน้าผาหินทรายผาแต้มซึ่งปรากฏภาพเขียนโบราณอายุประมาณ 3,000-4,000 มากกว่า 300 ภาพ จึงกำหนดสัญลักษณ์ทางธรณีของจังหวัดอุบลราชธานี โดยกรมทรัพยากรธรณี เรียกว่า “หินทรายผาแต้ม” (กวี วรกวิน, 2563) มีวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิมที่ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นมาจากบรรพบุรุษตั้งแต่โบราณ ที่ผสมผสานเข้ากับวัฒนธรรมไทยถิ่นอีสานปัจจุบันเกิดเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว รวมทั้งกิจกรรมที่สืบเนื่องจากวัฒนธรรมประเพณี ที่มีกระบวนการการเรียนรู้และมีส่วนร่วมในด้านศิลปะ วัฒนธรรม วิถีชีวิต

ภูมิปัญญา อันบ่งบอกถึงเอกลักษณ์หรืออัตลักษณ์ เฉพาะถิ่นระหว่างนักท่องเที่ยวและเจ้าของพื้นที่ ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวจากการที่ได้ร่วมเรียนรู้และมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น ถือไดว่ำนั่นคือการที่นักท่องเที่ยวและเจ้าบ้าน ได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับการอนุรักษ์สืบสานศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตชุมชนท้องถิ่น สอดคล้องกับการให้คำอธิบายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ของยูเนสโกที่ว่า การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เป็นการท่องเที่ยวที่มุ่งไปสู่ความผูกพันและประสบการณ์ อันแท้จริง ซึ่งได้มาจากการเข้าไปมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้านศิลปะ สิ่งทีสืบทอดประเพณีที่สืบทอด หรือคุณลักษณะเฉพาะของพื้นที่ (กรมการท่องเที่ยว, 2560) ซึ่งหนึ่งในจำนวนนั้น คือ งานประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษาที่มีการจัดงานกันอย่างยิ่งใหญ่ ดังนั้นในทุกปีเมื่อถึงเทศกาลเข้าพรรษาประชาชนจะมีการทำกิจกรรมเพื่อเตรียมความพร้อมในการจัดงานแห่เทียนพรรษา อาทิ การจัดเตรียมพื้นที่เมืองเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว การฝึกซ้อมขบวนนางรำ และช่างทำเทียนประจำคุ้มวัดและชาวบ้านต่างพากันประดิษฐ์ประดอยตกแต่งต้นเทียนส่งเข้าประกวดอย่างพร้อมเพรียงกัน

สถานการณ์ Covid-19 ทำให้งดกิจกรรมการจัดงานแห่เทียนพรรษา ณ ทุ่งศรีเมืองทั้งหมด และใช้สื่อออนไลน์ เพื่อการสื่อสารสร้างการรับรู้ เป็นการป้องกันการแพร่ระบาด Covid-19 ตอบรับการท่องเที่ยวแบบ New Normal จึงมีการจัดงานแห่เทียนออนไลน์ เริ่มเมื่อปี พ.ศ. 2563 และปี พ.ศ. 2564 ซึ่งผู้วิจัยได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมทั้งสองครั้งในด้านการจัดทำขบวนแห่เทียนหลวงพระราชทาน ผลกระทบจากสถานการณ์ดังกล่าว ทำให้ความสำคัญของงานประเพณีลดลงส่งผลต่อการตระหนักรู้และความภาคภูมิใจของคนในท้องถิ่นทำให้งานประเพณีอันเคยตรงตรงราตรึงใจอาจลดลงและเลือนหายไปทีสุด

ในฐานะที่ผู้วิจัยมีประสบการณ์และอยู่ในวงการที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงและประสบการณ์ของผู้วิจัยที่เฝ้าพบเจอกลุ่มคนรุ่นใหม่ เช่น การสอนนักศึกษาในรายวิชาสุนทรียภาพแห่งชีวิตมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี การบริการวิชาการทางด้านนาฏศิลป์และการละครในชุมชนต่าง ๆ ของจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งทำให้มีโอกาสได้พูดคุยประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี ผู้วิจัยพบว่าคนรุ่นใหม่ของจังหวัดอุบลราชธานีในปัจจุบันแทบไม่เข้าใจสาระสำคัญของประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษาว่าเป็นอย่างไร เห็นแต่เรื่องของขบวนแห่เพื่อชมความยิ่งใหญ่ของขบวนแห่เทียนและขบวนนางรำและการเก็บภาพเพื่อลงสื่อสังคมออนไลน์เท่านั้น เรื่องนี้จึงนับเป็นวิกฤตทางวัฒนธรรมประเพณีเรื่องหนึ่งที่ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ให้เกิดความซาบซึ้งและตระหนักถึงความสำคัญของเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี

กล่าวถึงประเด็นการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์และศิลปะการแสดงร่วมกับเรื่องราวของศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นที่ผูกพันกับความเชื่อ ความศรัทธา ในพระพุทธศาสนา พบว่านาฏศิลป์เป็นสื่อสะท้อนถึงการอนุรักษ์มักจะมีปรากฏอยู่ในลักษณะเดิม ๆ การนำเสนอผลงานด้านนาฏศิลป์เกี่ยวกับงานเทียนพรรษาได้ปรากฏอยู่ในขบวนแห่เทียนมีการสืบทอดมาอย่างยาวนาน มีวิธีการนำเสนอการแสดงที่คำนึงถึงรูปแบบดั้งเดิมขาดความแปลกใหม่ หรือความท้าทายในการคิดนอกกรอบในการสร้างสรรค์ผลงาน กล่าวได้ว่ายังไม่พบผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ขึ้นใดในประเทศ ที่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นของการกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเทียนพรรษา อีกทั้งการแสดงงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยยังขาดการอธิบายถึงกระบวนการและการสร้างสรรค์งานอย่างมีหลักการ ซึ่งการนำเสนอผลงานการสร้างสรรคทางด้านนาฏศิลป์ในระดับดุขภูมิตีนี้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการอธิบายถึงกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานอย่างเป็นระบบ อธิบายรูปแบบและขั้นตอน

ในรูปแบบของงานวิชาการที่เป็นเหตุเป็นผลอย่างลึกซึ้ง อันจะทำให้เกิดความน่าเชื่อถืออีกทั้งสื่อถึงความก้าวหน้าทางวิชาการ โดยมีการนำเสนอประเด็นใหม่ของงานวิจัยให้เป็นประโยชน์ในการต่อยอดองค์ความรู้ทางด้านนาฏศิลป์ต่อไป

จากความเป็นมาและความสำคัญข้างต้น ผู้วิจัยได้ศึกษาความสำคัญของแต่ละองค์ความรู้แล้วนำมาสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ ใช้หลักทฤษฎีและแนวคิดมาสนับสนุนให้ผลงานสร้างสรรค์มีความน่าเชื่อถือ โดยมีแรงบันดาลใจ มีวิธีการ กระบวนการ และแนวความคิดของศิลปินในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงที่มีลักษณะแปลกใหม่ แตกต่างจากผลงานโดยทั่วไป และไม่เคยปรากฏมาก่อน มุ่งเน้นการสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดสิ่งใหม่อันเป็นอัตลักษณ์ของการแสดงท้องถิ่นจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถือได้ว่าเป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กับสังคมปัจจุบัน อีกทั้งยังเป็นประโยชน์และแนวทางในการพัฒนาความคิดในการสร้างสร้งงานนาฏศิลป์ เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี ให้เกิดความตระหนักถึงศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นอันแสดงถึงคุณค่าความภาคภูมิใจและความสำคัญของเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีให้คงอยู่สืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษารูปแบบการแสดงจากการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ (Creative Research) ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร (Document) เก็บข้อมูลในภาคสนาม (Field dates) ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลด้านศิลปกรรมศาสตร์กับการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ได้แก่ ศิลปินและผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทัศนศิลป์ ในประเทศไทย

1.2 ศิลปิน ช่างทำเทียนพรรษา ประชาชนชาวบ้านผู้มีความรู้เรื่องประเพณีแห่เทียนพรรษาของจังหวัดอุบลราชธานี

1.3 คนรุ่นใหม่ ได้แก่ คนรุ่นใหม่ในจังหวัดอุบลราชธานี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยฉบับนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสัมภาษณ์ (Interviews) แบบสังเกต (Observation) แบบสอบถาม (Questionnaire) ในประเด็นเกี่ยวกับองค์ประกอบการแสดงด้านต่าง ๆ กระบวนการในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยใช้คำถามปลายเปิด รวมทั้งใช้เครื่องบันทึกเสียง โดยแจ้งต่อผู้ให้สัมภาษณ์ก่อนการบันทึกเสียง รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน สื่อสารสนเทศและประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัย จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร การลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัย การวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำมาทดลองและพัฒนาการปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ จัดแสดงผลงาน และมีขั้นตอนการสรุปและอภิปรายผลการสร้างสรรค์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของการวิจัยเชิงคุณภาพ มีการสังเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลเอกสาร ตำรา หนังสือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สื่อสารสนเทศ ประสบการณ์ของผู้วิจัยตลอดจนข้อมูลภาคสนามและภาคปฏิบัติ ได้แก่ การสังเกตการณ์ การเข้าร่วมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ทดลองออกแบบการแสดง รวมถึงการศึกษามาตรฐานศิลปินและการยกย่องบุคคลต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการดำเนินการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ในครั้งนี้

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า การสร้างสรรค์งานเป็นการนำปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในงานแห่เทียนเข้าพรรษามาสร้างสรรค์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ให้เกิดความตระหนักและภาคภูมิใจในงานประเพณี แสดงสาระสำคัญถึงเรื่องความเชื่อ ความศรัทธาในพุทธศาสนา เมื่อเกิดงานเทศกาล ครอบครัวยุวมชน สังคมเกิดความผูกพัน รัก สามัคคี และสามัคคีกัน และเห็นความสำคัญของการสืบทอดงานประติมากรรมรูปเทียนและบุญประเพณีที่บรรพบุรุษได้สืบทอดต่อกันมาเป็นเวลานาน สะท้อนให้เห็นถึงความร่วมมือร่วมใจของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ที่นำเสนอขบวนแห่เทียนในรูปแบบการแสดงละครภาพนิ่งตาโบลิวิงต์ (Tableau Vivant) โดยมีรายละเอียดดังองค์ประกอบการแสดงทั้ง 8 ประการ ดังนี้

1) **การออกแบบบทการแสดง** ผู้วิจัยออกแบบบทการแสดงที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากประสบการณ์ส่วนตัวที่ผู้วิจัยได้พบเห็นขบวนแห่เทียนที่มีความยิ่งใหญ่อลังการ มีขบวนนางรำนักร้องชีวิตจัดแสดงในงานเทศกาลแห่เทียนเข้าพรรษาเป็นประจำทุกปี แต่ขบวนแห่ที่ปรากฏเป็นการแสดงที่เน้นการออกแบบลีลาท่ารำ ที่ผู้แสดงรำรำท่ารำเป็นท่าเดียวกันและมีความพร้อมเพรียงกันเท่านั้น ซึ่งถือว่าเป็นรูปแบบการแสดงที่ปรากฏซ้ำ ๆ เป็นประจำทุกปี ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีแนวคิดในการออกแบบบทการแสดงให้เกิดความสร้างสรรค์และไม่เคยมีผู้ใดสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์ในรูปแบบนี้มาก่อน บทการแสดงจึงเป็นการนำเสนอเรื่องราว ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในงานประเพณีในมิติต่าง ๆ ที่เล่าถึงขบวนแห่เทียนในอดีต ปัจจุบันอนาคต โดยแบ่งบทการแสดงออกเป็น 3 องค์ ได้แก่ องค์ 1 ภาพจำงานเทียน (อดีต) องค์ 2 คนรุ่นใหม่ไม่สนใจงานประเพณี (ปัจจุบัน) และองค์ 3 การกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ (อนาคต)

2) **การออกแบบลีลาและการเคลื่อนไหว** ใช้ลีลานาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ท่าทางในชีวิตประจำวัน ซึ่งการออกแบบงานวิจัยสร้างสรรค์ในครั้งนี้ มีการออกแบบการแสดงในรูปแบบการแสดงละครภาพนิ่ง ตาโบลิวิงต์ (Tableau Vivant) ศิลปะสื่อผสม (Mixed Media Art) ศิลปะการปะติด (Collage) และศิลปะแนวเรียบง่ายมินิมอลลิสม์ (Minimalism) ซึ่งผู้วิจัยออกแบบการสร้างลีลาท่ารำ และการเคลื่อนไหวที่มีความหลากหลาย ประกอบไปด้วย เทคนิคการเต้น และเคลื่อนไหวร่างกายแบบ

นาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ (Postmodern Dance) การแสดงนาฏยศิลป์พื้นบ้านอีสาน (Folk Dance) เช่น ลีลาท่าทางในชีวิตประจำวัน (Everyday Movement) การด้นสด (Improvisation) การเคลื่อนไหวแบบ พลวัต (Dynamic) นำมาสู่การสร้างสรรคงานในลักษณะของการแสดงที่เป็นแบบนาฏยศิลป์เพื่อการแสดง ละคร (Dance Theatre) ที่เน้นการใช้เทคนิคทางด้านการละคร (Drama) มาร่วมถ่ายทอดเรื่องราว (นราพงษ์ จรัสศรี, 2565)

ภาพที่ 1 การแสดงละครภาพนิ่ง ตาโบโลวิวงต์ (Tableau vivant)

ที่มา: ผู้วิจัย

3) **การคัดเลือกนักแสดง** เป็นกลุ่มอาสาสมัครของกลุ่มคนรุ่นใหม่ นักแสดงเป็นกลุ่มอาสาสมัครของกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการร่วมกันทำงานสร้างสรรค์เรื่องเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี โดยการเลือกใช้ศิลปินที่ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกให้สัมพันธ์กับอุปกรณ์ต่าง ๆ มีการนำรูปแบบศิลปะการปะติด (Collage) เข้ามาใช้ในการแสดง อีกทั้งเลือกใช้นักแสดงที่ไม่เคยได้รับการฝึกฝน (Untied Dance) ตัวละครหลักต้องสามารถสื่อสารภาษาพื้นบ้านอีสานได้ มีการคัดเลือกนักแสดงเพื่อให้สอดคล้องกับบทการแสดง มีความหลากหลายทั้งทางด้านกายภาพ ทางด้านรูปร่าง สัดส่วน และเพศ ซึ่งตัวละครมีความหลากหลายสามารถถ่ายทอดลีลาการเคลื่อนไหวได้อย่างเรียบง่ายไม่ปรุงแต่ง

4) **การออกแบบเครื่องแต่งกาย** ใช้รูปแบบมินิมอลลิสม์ (Minimalism) ที่เน้นความเรียบง่าย มีการนำผ้าพื้นเมืองอีสาน มาประยุกต์เพื่อต้องการสื่อถึงวิถีชีวิตที่มีความเรียบง่ายและมีความเป็นพื้นบ้านภาคอีสาน และการแต่งกายตามสมัยนิยมของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ผสมผสานการนำเส้นสายใยจากฝ้ายมาร่วมออกแบบการแต่งกาย ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวคิดและแรงบันดาลใจนี้มาเป็นแนวทางในการนำมาออกแบบเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ เพื่อสื่อถึงความสำนึกรักบ้านเกิด อีกทั้งเป็นการเน้นย้ำให้ผู้คนหันมาเห็นคุณค่าของวัสดุ วัตถุดิบอันบ่งบอกถึงอัตลักษณ์ท้องถิ่น และสื่อถึงการสะท้อนให้เห็นความสำคัญของความรักสายสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งเป็นรากฐานอันสำคัญในการดำเนินชีวิตให้มีความสุข ซึ่งคำนึงถึงความเหมาะสมกับแต่ละช่วงของการแสดง การเลือกหาวัสดุ เนื้อผ้า หรือวัตถุดิบต้องได้มาจากสิ่งที่มีในท้องถิ่นจังหวัดอุบลราชธานี มีการเลือกโทนสีที่ส่งผลต่ออารมณ์และความรู้สึกของเรื่องราวช่วงนั้น ๆ เช่นเดียวกับชุดนักดนตรีที่มีแนวคิดมาจากการกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ โดยการให้มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ชุด ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากกลุ่มคนรุ่นใหม่ในการวาดภาพ และเขียนข้อความที่มีความหมายเกี่ยวกับงาน

เทีย่นพรรษาและคนรุ่นใหม่ให้ปรากฏบนสื่อโซเชียลสำหรับนักดนตรีวงโปงลาง และวาดภาพลงเสื้อสีดำสำหรับนักดนตรีวงดนตรีสากลสร้างสรรค์

ภาพที่ 2 เครื่องแต่งกาย ใช้รูปแบบมินิมอลลิสม์ (Minimalism) ที่เน้นความเรียบง่าย
แต่งกายตามสมัยนิยมของกลุ่มคนรุ่นใหม่
ที่มา: ผู้วิจัย

ภาพที่ 3 เครื่องแต่งกายนักดนตรี ได้รับความร่วมมือจากกลุ่มคนรุ่นใหม่ในการวาดภาพ และเขียนข้อความที่มีความหมายเกี่ยวกับงานเทีย่นพรรษาและคนรุ่นใหม่ให้ปรากฏบนเสื้อสีดำสำหรับนักดนตรีวงโปงลาง และวาดภาพลงเสื้อสีดำสำหรับนักดนตรีวงดนตรีสากลสร้างสรรค์
ที่มา: ผู้วิจัย

5) การออกแบบดนตรีและเสียงประกอบการแสดง ใช้เพลงพื้นบ้านอีสานวงโปงลาง บรรเลงร่วมกับดนตรีสากลสร้างสรรค์ประกอบบทร้องทำนองหมอลำที่ประพันธ์ขึ้นใหม่ ซึ่งการออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดงในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเทีย่นพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีมีแนวทางในการสร้างสรรค์ดนตรีพื้นบ้านผสมกับดนตรีสากล เพื่อใช้ประกอบการแสดง อันสื่อถึงความหลากหลายทางด้านดนตรี และเชิดชูความเป็นอุบลราชธานีคือเมืองแห่งดนตรีสร้างสรรค์ กอปรกับการเลือกใช้ดนตรีสดในการอิมโพรไวส์ (Improvise) ในการแสดงแต่ละครั้ง ซึ่งจะทำให้สัมพันธ์กับแนวคิด จินตนาการ และเรื่องราวที่กำลังเกิดขึ้น โครงสร้างของเสียงและดนตรีที่ใช้เป็นรูปแบบการร้อง และการบรรเลงดนตรีสด การกลุ่มศิลปินอิสระ และอาสาสมัครกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีเป้าหมายของการ

สร้างสรรค์ดนตรีเพื่อร่วมตระหนักถึงงานเขียนจังหวัดอุบลราชธานี โดยมีแนวคิดในการสร้างสรรค์ดนตรีโดยผสมผสานความเป็นดนตรีพื้นบ้านในท้องถิ่น ร่วมกับวงดนตรีสากล โดยมีนักร้อง ชาย หญิง และศิลปินคนรุ่นใหม่กล่าวบท ผญาแสดงร่วมกับวงดนตรีพื้นบ้านอีสานวงโปงลางบัวอุบล และวงดนตรีสากลวงคำนางรวย (ธานี ดุจดา, 2565)

บทร้องประกอบการการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเขียนพระราชจังหวัดอุบลราชธานี ผู้ประพันธ์เพลงโดย พิชิต ทองชิน อาจารย์สาขาวิชานาฏศิลป์และการละคร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี โดยแต่งบทร้องทำนองหมอลำทางสั้น เมืองอุบล ประพันธ์เพลงซ้ำที่มีบทร้องสื่อถึงคนรุ่นใหม่ไม่ตระหนักถึงงานประเพณีทำให้ความสำคัญลดลงและอาจเลือนหายไปในที่สุด และแต่งเนื้อร้องประกอบทำนองลำซึ่งในช่วงกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ให้มาร่วมสืบสานงานประเพณี ซึ่งแนวคิดในการแต่งบทร้องประกอบการแสดงมีเนื้อร้องที่สอดคล้องกับทั้ง 3 ช่วงการแสดง และขับร้องเพลงหมอลำในการแสดง แต่งเพลงประกอบการแสดงเมื่อวันที่ 8 มกราคม 2565 (พิชิต ทองชิน, 2565)

ภาพที่ 4 วงดนตรีพื้นบ้านอีสาน “วงโปงลางบัวอุบล” และวงดนตรีสากลสร้างสรรค์ “วงคำนางรวย”
ที่มา: ผู้วิจัย

6) การออกแบบพื้นที่การแสดง จัดแสดงในพื้นที่แบบเปิดที่กลุ่มคนรุ่นใหม่เข้าถึงได้โดยง่าย เช่น ลานจัดกิจกรรม สวนสาธารณะ พื้นที่ร้านอาหาร ร้านกาแฟ หรือพื้นที่ที่กลุ่มคนรุ่นใหม่นิยมไปทำกิจกรรมร่วมกัน (Co-working Space) ผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกใช้สถานที่และการออกแบบพื้นที่การแสดงในการจัดการแสดงผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ให้เป็นสถานที่ที่กลุ่มคนรุ่นใหม่เข้าถึงได้โดยง่าย อีกทั้งผู้แสดงและผู้ชมสามารถมีปฏิสัมพันธ์ได้อย่างใกล้ชิดกัน ให้ผู้ชมมีส่วนร่วมระหว่างการแสดงได้ง่ายมากยิ่งขึ้น เพื่อสะท้อนให้เห็นว่า การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ในปัจจุบันไม่จำเป็นต้องจัดแสดงในสถานที่ที่สวยงามหรือในโรงละครแต่เพียงอย่างเดียว แต่สามารถเลือกใช้พื้นที่ทางการแสดงได้อย่างหลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดศิลปะเฉพาะที่ (Site Specific Art) ว่าด้วยเรื่องของการสร้างงานศิลปะบนตำแหน่งเฉพาะเจาะจงที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมในการออกแบบและสร้างงานศิลปะ ทั้งนี้ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเขียนพระราชจังหวัดอุบลราชธานี

7) การออกแบบแสง เป็นการใช้แสงธรรมชาติของพื้นที่แสดง ทั้งแสงบรรยากาศของช่วงเวลานั้น และแสงจริงของตัวอาคาร เพื่อลดทอนรูปแบบการนำเสนอให้เรียบง่ายที่สุด ผู้วิจัยได้คำนึงถึงเรื่องของการใช้

สีของแสง เพื่อเป็นตัวแทนของการตีความถึงสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่บอกความหมาย และสะท้อนอารมณ์ของแต่ละช่วงในการแสดงผ่านการใช้จินตนาการประกอบกับความคิดสร้างสรรค์ ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีส่วนช่วยในการเสริมสร้างบรรยากาศในการแสดง ทำให้การแสดงมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์นี้ต้องการเชิญชวนให้คนรุ่นใหม่หันมาเห็นคุณค่าของประเพณีแห่เทีย่นอุบลราชธานี จึงมีการออกแบบแสงและงานโพรเจกชันที่ใช้ในงานวิจัยนี้ร่วมในการแสดงออกแบบโดยอาจารย์จันท์ เทียงสุรินทร์ อาจารย์ประจำภาควิชาดนตรีและศิลปะ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เชี่ยวชาญด้านการถ่ายภาพโพรเจกชันแมปปิง และการออกแบบเชิงดิจิทัล ซึ่งเป็นศิลปินกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ต้องการร่วมสร้างสรรค์ผลงานเกี่ยวกับทุนวัฒนธรรมเรื่องเทีย่นพระราชจังหวัดอุบลราชธานี งานโพรเจกชันได้รับการคัดเลือกให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการแสดง เพราะรูปแบบงานชนิดนี้มีลักษณะที่แตกต่างจากงานเทีย่นอุบลราชธานี ในปัจจุบันอย่างชัดเจน จึงมีนัยที่สื่อถึงความเป็นตัวแทน (Representation) ของคนรุ่นใหม่และยังสื่อถึงความอิสระ (Liberate) ทางความคิดอีกด้วย มีแนวคิดในการออกแบบ 3 เรื่อง ได้แก่ 1) Generative Candle ภาพแสงเทียนและการหลอมละลายของเทียน 2) Bird ภาพนกที่บินผ่านอุโมงค์ เปรียบเสมือนการเปลี่ยนผ่าน (Transition) ของคนรุ่นเก่าสู่รุ่นใหม่ และ 3) Party เป็นการนำคลิปวิดีโอที่มีทั้งหมดตามิกซ์สตรวมกัน ซ่อนกันตั้งแต่ 3-5 เลเยอร์ตามจังหวะดนตรีและการแสดง การสร้างสรรค์นี้เป็นการถ่ายภาพเชิงประสบการณ์ (Experience) ซึ่งตัวงานได้ให้เพียงบรรยากาศเอาไว้รอผู้ชมมาสัมผัสและปะติดปะต่อเป็นเรื่องราวในหัวด้วยตัวเอง งานลักษณะนี้พบได้จาก งานในเชิงทัศนศิลป์ สายมีเดียอาร์ต งานอินเตอร์แอคทีฟ งานฉากการแสดง เป็นต้น (จันท์ เทียงสุรินทร์, 2565)

ภาพที่ 5 การออกแบบแสงและงานโพรเจกชันฉายภาพบนตัวอาคาร
 ของร้านอิมเพรสชันซิสไรต์
 ที่มา: ผู้วิจัย

8) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ใช้แนวคิดมินิมอลลิสม์ ที่เน้นการใช้สัญลักษณ์ ความเรียบง่าย ประหยัด เข้าใจง่าย ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือร่วมใจจากการทำงานร่วมกันของคนในชุมชน (Collaboration) อันเป็นหัวใจสำคัญในกระบวนการสร้างสรรค์ ชาวบ้าน ชุมชน ศิลปิน มีส่วนร่วม และมีส่วนสำคัญในกระบวนการออกแบบและจัดทำอุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้วิจัยได้ศึกษาผลงานสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ และด้านทัศนศิลป์ศิลปะร่วมสมัยสื่อผสมที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง การนำอุปกรณ์จักรสาน เครื่องมือสัมมาชีพมาเป็นอุปกรณ์เพื่อสื่อถึงวิถีชีวิตการทำมาหากิน และ

อัตลักษณ์ของท้องถิ่น จัดทำเสียงเทียนมัตรวม มีการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดง อาทิ การใช้ผ้าเพื่อใช้ประกอบลีลา การนำแนวคิดด้านทัศนศิลป์ศิลปะร่วมสมัยสื่อผสมลวดลายและเทียนเรืองแสงเป็นอุปกรณ์ที่แสดงถึงสื่อสัญลักษณ์รูปนก โดยศิลปินศิลปะสื่อผสม สุนันทา ผาสมวงศ์ และเทียนเรืองแสงจากศิลปินร่วมสมัย วิศรุต ภาติ ผู้สืบทอดงานประติมากรรมงานเทียน ช่างเทียนเมืองอุบล ซึ่งเป็นผลงานของศิลปินคนรุ่นใหม่ จังหวัดอุบลราชธานีที่ได้ถ่ายทอดการตีความเรื่องการสืบสานงานช่าง การสืบทอดงานประติมากรรมงานเทียนของจังหวัดอุบลราชธานีในรูปแบบใหม่ และการแสดงที่เกี่ยวกับแสงเทียนคือผางประทีป นำเสนอเป็นอุปกรณ์ประกอบการแสดงที่สื่อถึงแสงแห่งธรรม การนำดอกบัวมาใช้เพื่อเป็นสัญลักษณ์ความเชื่อ ความศรัทธาในพระพุทธศาสนา

ภาพที่ 6 อุปกรณ์ประกอบการแสดง
ที่มา: ผู้วิจัย

อภิปรายผล

การสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี เป็นการนำเสนอขบวนแห่เทียนในรูปแบบการแสดงละครภาพนิ่งตาโบลิวิงต์ (Tableau vivant) บทการแสดงที่เล่าถึงขบวนแห่เทียนในอดีต ปัจจุบัน อนาคต มีลีลาการเคลื่อนไหวแบบนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ (Postmodern Dance) มีการออกแบบลีลาศิลปะแนวเรียบง่ายแบบมินิมอลลิสม์ (Minimalism) ลีลาท่าทางแบบในกิจวัตรประจำวัน (Everyday Movement) การใช้ลีลานาฏศิลป์ด้นสด (Improvisation) การเคลื่อนไหวแบบพลวัต (Dynamic) ที่นำเสนอลีลาด้วยความเรียบง่าย ได้รับความร่วมมือในการสร้างสรรค์ผลงานจากนักแสดงที่เป็นกลุ่มอาสาสมัครของกลุ่มคนรุ่นใหม่ในจังหวัดอุบลราชธานี มีการออกแบบเครื่องแต่งกายโดยใช้รูปแบบมินิมอลลิสม์ (Minimalism) ที่แต่งกายอย่างเรียบง่ายตามสมัยนิยม ใช้เพลงพื้นบ้านอีสานวงโปงลางบรรเลงร่วมกับดนตรีสากลสร้างสรรค์ประกอบบทร้องทำนองหมอลำที่ประพันธ์ขึ้นใหม่ตามบทของการแสดง จัดแสดงในพื้นที่แบบเปิดที่กลุ่มคนรุ่นใหม่เข้าถึงได้โดยง่าย การออกแบบแสงเป็นการใช้แสงธรรมชาติของพื้นที่เพื่อลดทอนรูปแบบการนำเสนอให้เรียบง่ายที่สุด มีการ

นำอุปกรณ์ประกอบการแสดงโดยใช้แนวคิดมินิมอลลิสม์ (Minimalism) ที่เน้นการใช้สัญลักษณ์ ความเรียบง่าย ประหยัด เข้าใจง่าย

จากผลงานการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเทียนพรรษา จังหวัดอุบลราชธานี ถือได้ว่ากระบวนการสร้างสรรค์และรูปแบบการแสดงเกิดผลลัพธ์ที่สอดคล้องกับการสืบสานมรดกทางวัฒนธรรมอันเป็นทรัพยากรวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งในสนธิสัญญา Convention for Safeguarding of Intangible Cultural Heritage 2003 ขององค์การยูเนสโก (UNESCO) มีการกล่าวถึงนิยามมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หมายถึง การปฏิบัติ (Practices) การแสดงออก (Expression) การนำเสนอ (Representations) ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) รวมทั้งอุปกรณ์วัตถุสิ่งประดิษฐ์ และพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล มีสำนึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของทรัพยากรวัฒนธรรมของพวกเขา อันสอดคล้องกับผลงานวิจัยที่ได้รับความร่วมมือในการสร้างสรรค์ผลงานจากนักแสดงที่เป็นกลุ่มอาสาสมัครของกลุ่มคนรุ่นใหม่ในจังหวัดอุบลราชธานี และมีการจัดแสดงในพื้นที่แบบเปิดที่กลุ่มคนรุ่นใหม่เข้าถึงได้โดยง่าย ซึ่งทรัพยากรหรือมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เหล่านี้ถูกส่งผ่านหรือถ่ายทอด จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นหนึ่งซึ่งมนุษย์ยังมีการผลิตซ้ำ และสร้างทรัพยากรประเภทนี้ขึ้นใหม่อยู่เสมอ เพื่อตอบสนองต่อสภาพแวดล้อม การปะทะสังสรรค์กับธรรมชาติและประวัติศาสตร์ความเป็นมาของตนเอง และเพื่อสร้างอัตลักษณ์ของตนเองให้ยั่งยืนนาน ซึ่งรูปแบบของทรัพยากรมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ได้แก่ 1) ประเพณี มุขปาฐะ (Oral Traditions) และการแสดงออก ซึ่งรวมถึง ภาษา (Language) 2) ศิลปะการแสดง (Performing Arts) 3) ข้อปฏิบัติและกฎระเบียบทางสังคม (Social Practices) พิธีกรรม (Rituals) และเทศกาล (Festive Events) 4) ความรู้และการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและจักรวาล (Knowledge and Practices Concerning Nature and Universe) และ 5) ทักษะงานฝีมือเชิงช่าง (Traditional Craftsmanship) (ธนิช เลิศชาญฤทธิ, 2554)

ภาพที่ 7 การทำงานร่วมกัน (Collaboration) ของคนในชุมชน
ที่มา: ผู้วิจัย

ภาพที่ 8 การทำงานร่วมกัน (Collaboration) ของกลุ่มคนรุ่นใหม่
ที่มา: ผู้วิจัย

สรุปได้ว่าการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี เป็นการนำเสนอความรู้และปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในงานแห่เทียนเข้าพรรษามาสร้างสรรค์เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ให้เกิดความตระหนักและภาคภูมิใจในงานประเพณีแสดงสาระสำคัญถึงเรื่องความศรัทธาในพุทธศาสนา สังคมเกิดความผูกพัน สามัคคี การสืบทอดงานประติมากรรมรูปเทียน และบุญประเพณี สะท้อนให้เห็นถึงความร่วมมือร่วมใจของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ที่นำเสนอขบวนแห่เทียนในรูปแบบการแสดงละครภาพนิ่งตาโบลิวิงต์ (Tableau vivant) ด้วยการใช้องค์ความรู้แบบสหสาขาวิชา แสดงออกถึงประเพณีมุขปาฐะ ภาษา ศิลปะการแสดงที่มีความสัมพันธ์กับงานประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี นำเสนอในรูปแบบการแสดงที่สะท้อนถึงการกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ให้เกิดความตระหนักถึงเรื่องความเชื่อ พิธีกรรมและความศรัทธาในพุทธศาสนาเกี่ยวกับการทำบุญถวายเทียนเปรียบเสมือนการให้ทานบารมี โดยมีความเชื่อว่าการถวายเทียนจะนำพาแสงสว่างทำให้เกิดปัญญา ชีวิตมีความสว่างไสวรุ่งเรืองด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ เปรียบเหมือนดังแสงสว่างของเทียน เมื่อเกิดงานประเพณีทำให้ผู้คน ครอบครัวและสังคมเกิดความผูกพัน รัก สามัคคี และมีความสุขเมื่อถึงงานเทศกาล รวมถึงเรื่องราวของการสืบทอดทักษะงานฝีมือเชิงช่างในงานประติมากรรมรูปเทียน และการสืบทอดงานบุญประเพณีจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นหนึ่งที่ยังมีการผลิตซ้ำการจัดงานเทศกาลแห่เทียนเข้าพรรษาที่มีความยิ่งใหญ่ตระการตา อันสะท้อนถึงการสืบสานอัตลักษณ์ งานประเพณี (สุนันทา ผาสมวงศ์, 2565) โดยมีกระบวนการสร้างสรรค์แบบการทำงานร่วมกัน (Collaboration) ของกลุ่มคนรุ่นใหม่ อันถือได้ว่าเป็นการริเริ่มสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์เพื่อคนรุ่นใหม่โดยแท้จริง ทำให้เกิดความมีสำนึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของทรัพยากรวัฒนธรรม เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ชาวจังหวัดอุบลราชธานี ที่ได้สืบสานงานเทียนให้คงอยู่ตลอดไป (จันธ เที่ยงสุรินทร์, 2565)

ข้อเสนอแนะ

1. ผลงานสร้างสรรค์นี้สามารถนำมาเป็นต้นแบบหรือเป็นการนำร่องการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ที่มีกระบวนการสร้างสรรค์แบบการทำงานร่วมกัน (Collaboration) ของกลุ่มคนรุ่นใหม่ อันถือได้ว่าเป็นการริเริ่มสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์เพื่อคนรุ่นใหม่โดยแท้จริง
2. ผลงานสร้างสรรค์นี้สามารถนำมาเป็นต้นแบบหรือเป็นการนำร่องการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ที่ผนวกแนวคิดทางพระพุทธศาสนา การกระตุ้นความสนใจของคนรุ่นใหม่ และศิลปกรรมศาสตร์อันหลากหลายเข้าไว้ด้วยกันแบบสหสาขาวิชา ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจและตระหนักถึงสาระของความศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น อันถือได้ว่าเป็นการริเริ่มสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์เพื่อคนรุ่นใหม่โดยแท้จริง
3. เพื่อเป็นการเน้นย้ำให้ผู้คนหันมาเห็นคุณค่าสำนึกรักบ้านเกิด และเห็นความสำคัญของความรักสายสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งเป็นรากฐานอันสำคัญในการดำเนินชีวิตให้มีความสุข
4. หากต้องการกระตุ้นให้คนรุ่นใหม่ หรือคนในสังคมได้ระลึกถึงของสำคัญของพระพุทธศาสนามีการเผยแพร่ในรูปแบบใหม่เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ง่าย ด้วยการใช้อ็องค์ความรู้แบบสหสาขาวิชา มีหลักการและทฤษฎีรองรับ สามารถนำออกเผยแพร่สู่สาธารณชน ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และนานาชาติ ให้มีความตระหนักและเข้าใจ โดยการนำเสนอเรื่องราวด้วยภาษาท่าทางของการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ในรูปแบบนี้ได้

เอกสารอ้างอิง

- กรมการท่องเที่ยว. (2560). *คู่มือการบริหารจัดการ แหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ Creative Tourism Destination Management*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กวี วรกวิน. (2563). *เส้นทางการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์โมทัศน์ในแหล่งท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติ ศิลป ทรายอุทยานแห่งชาติผาแต้มและอุทยานแห่งชาติ สามพันโบก จังหวัดอุบลราชธานี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- จันธิ์ เทียงสุรินทร์. (2565, 20 กุมภาพันธ์). แนวความคิดของการทำงานร่วมกันของกลุ่มคนรุ่นใหม่. อาจารย์ประจำภาควิชาดนตรีศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. *สัมภาษณ์*.
- จันธิ์ เทียงสุรินทร์. (2565, 20 กุมภาพันธ์). แนวความคิดของการออกแบบงานโปรเจกชันแมปปิง. อาจารย์ประจำภาควิชาดนตรีศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. *สัมภาษณ์*.
- ธานี์ ดุจดา. (2565, 18 กุมภาพันธ์). การออกแบบเพลงและดนตรีประกอบการแสดง. อาจารย์พิเศษ วิชาดนตรี โรงเรียนอัสสัมชัญอุบลราชธานี อาจารย์พิเศษ หลักสูตรศึกษาศาสตร วิชาเอกดนตรีศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สมาชิกวงค่านางรวย. *สัมภาษณ์*.
- ธนิ์ก เลิศชาญฤทธิ์. (2554). *การจัดการทรัพยากรวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).

นราพงษ์ จรัสศรี. (2565). แนวคิดการออกแบบลีลาการเคลื่อนไหว. ศิลปกรรมศาสตร์ดุขุภัณฑ์
คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สัมภาษณ์.

พิชิต ทองจีน. (2565, 18 กุมภาพันธ์). การออกแบบท่าร้องประกอบการแสดง. อาจารย์สาขาวิชานาฏศิลป์
และการละคร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. สัมภาษณ์.

สุนันทา ผาสมวงศ์. (2565, 19 กุมภาพันธ์). แนวความคิดการสืบทอดงานประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษา.
ศิลปินร่วมสมัยสื่อผสม สาขาวิชาทัศนศิลป์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏอุบลราชธานี. สัมภาษณ์.